

Pôst ako čas s Pánom

Zamyslenie otca Martina Jarábeka, duchovného správcu Bratislavskej arcidiecéznej charity

Raz prišiel za Don Boscom s prosbou malý chlapec Dominik Sávio. Povedal mu: „Don Bosco, chcel by som vás poprosiť o pomoc, vy budete krajčír a ja látka, spoločne ušijeme pre Neho krásny odev. Buďte mojim duchovným vodcom. Viete, chcel by som robiť veľké skutky pokánia, sebazáporu.“ Don Bosco sa na Dominika pozrel s láskou a pochopením: „Začnime tak, že si budeš robiť svoje povinnosti.“ Dominik zvesil hlavu, a nechápajúc ňou pokrútil: „Ale veď povinnosti musím robiť tak, či tak, nasilu.“ Don Bosco sa pousmial a povedal: „Áno, musíš ich robiť tak, či tak, ale ty ich budeš robiť s láskou.“

Začal sa pôst a my si dávame rôzne zbožné predsavzatia, snažíme sa zriekať jedla, aby sme sa vmestili do menších šiat, vypneme telku, či počítač, aby sme sa nerozptyľovali, obnosené vecidáme na charitu, aby nám nezavadzali a podobne. Pôst však môže byť celkom iný. To, že vegetarián neje mäso, nie je sebazápor. A v podstate nejde o to, aby sme sa zapierali. Pôst by nás mal naučiť, kde sú naše hranice, aby sme spoznali svoju hriešnosť a uzreli Božie odpustenie.

Tak, ako sviatosť zmierenia by mala byť osobným stretnutím s milosrdným Otcom a nielen zhodenie kameňa pocitu viny zo srdca, pôst by mal byť časom a miestom stretnutia sa s Pánom. Nie je dôležité zrieknutie sa niečoho, aby sme mali prázdne, alebo iba čisté ruky. Pôst nás má pripraviť na oslavu Veľkonočného tajomstva Kristovej smrti a zmŕtvychvstania. Parafrazujúc Don Bosca, dovoľm si napísať: mali by sme sa zriekať, darovať, modliť, počúvať Božie slovo tak, či tak. Nie je však dôležité to, že to robíme, ale pre koho a s kým to robíme. Nezáleží na veľkosti daru, na dĺžke času. Vychutnajme si čas s Bohom.

Niekedy prevláda aj u kresťanov tendencia svojimi skutkami si zaslúžiť spásu, alebo udobriť rozhnevaného Boha. Pôst nám môže ukázať našu pravú tvár, našu neschopnosť „vytiahnuť“ sa za vlasy“ z bahna hriechu. To nie my ideme s ľútosťou do domu Otca, ale Otec nám uteká v ústrety, aby nás svojím objatím „umlčal,“ a nemohli sme mu povedať svoje výhovorky. Minulosť nie je dôležitá, už je preč, u Pána je večné teraz, a tak teraz je ten čas spásy, teraz ho treba naplno prežiť.

Pôst môže byť časom zastavenia sa a uvedomenia si tej lásky, ktorú sme prijali a z tohto prameňa načerpať čo najviac, aby sme si mohli s láskou plniť svoje povinnosti. Keď prišla za Matkou Terezou jedna rehoľná sestra, spýtala sa jej: „Matka Tereza, čo mi ešte chýba ku svätosti?“ Matka Tereza jej odvetila: „Opýtajte sa radšej, milá sestra, čo máte navyše.“ V krste sme prijali zrnko svätosti, ktoré rastie a má v sebe ukrytý celý strom, netreba nič pridávať, ale skôr zbavovať sa zbytočností.

Môžeme to prirovnať k tomu, čo sa stalo pri opravovaní jedného kostola: pod mnohými nátermi a omietkou sa našli ukryté veľmi staré fresky. Tak aj v našom srdci môže byť veľa nánosov, „vylepšení.“ Keď sa ich však zbavíme, pod nimi zažiarí Kristova tvár. Často sa podobáme sv. Augustínovi, ktorý hľadal Boha ďaleko a pritom On bol blízko, dokonca mu bol bližší, ako on sám sebe.

Počas pôstu sa postavme zodpovedne ku svojim povinnostiam, aby sme urobili všetko to, a len to, čo máme urobiť. Robme to však so stále väčšou láskou. Urobme to, čo už dlhý čas odkladáme, možno to nie je urgentné. Dnes som videl na jednej návšteve pokazené dvere na nábytku. Manžel má namáhavú prácu a nemá čas dvere opraviť. Keby to boli dvere na aute, asi by s ním nejazdil a ihneď išiel do servisu. Zastaviť sa a stretnúť sa s Bohom je ako „natankovať do auta“, nemožno obchádzať všetky pumpy so slovami: „ja sa ponáhľam, nemám čas natankovať“, a idem radšej ďalej s prázdnu nádržou. Minule ktosi išiel s letnými pneumatikami, lebo nemal čas „prezúť ich.“ Samozrejme havaroval a s ním mnoho ďalších. Stačí, ak si jeden človek nesplní povinnosti, môže to mať dôsledky aj pre mnohých ostatných.

Ilustračné foto: reprofoto diela rezbára Juraja Mertyša „Opustený.“

